

HỒI THỨ TÁM MƯƠI BẢY

TÌM GIA GIA KHÁM PHÁ MẬT ĐỘNG

Lôi Phi khẽ nói:

- Lý đệ! Lý đệ bị mũi độc châm này kể ra cũng không uống.

Lý Hàn Thu ngơ ngẩn hỏi:

- Lôi huynh! Lôi huynh nói vậy là có ý gì?

Lôi Phi đáp:

- Hàn công tử phóng mũi châm đó liên lòi bộ mặt ác độc của gã mà trước nay gã vẫn che kín được. Gã đánh vào giữa tấm lòng ái mộ của Quyên cô nương đã dành cho gã từ trước đến nay.

Lý Hàn Thu nói:

- Lôi huynh! Tiểu đệ...

Lôi Phi lắc đầu ngắt lời:

- Lý đệ hãy nghe tiểu huynh nói đã. Phàm làm việc gì đều nên thuận theo tự nhiên, chẳng nên cưỡng cầu. Nhưng Lý đệ đã ở trong cái tự nhiên mà chiếm được thượng phong.

Nhắc lại Quyên Nhi quay về chỗ Đàm Dục Sư lạnh lùng nói:

- Hàn công tử thua chạy rồi.

Đàm Dục Sư nói:

- Dù gã có thắng, vị tất gã đã ra tay giải cứu lão phu. Vậy gã thắng hay bại cũng chẳng liên can gì tới lão phu.

Quyên Nhi nói:

- Lão nói vậy là đúng sự thực.

Đàm Dục Sư nói:

- Cô nương tin được là hay.

Quyên Nhi hỏi:

- Phải chăng bên ngoài hàn xá Dược Sư đã bố trí mai phục?

Đàm Dược Sư đáp:

- Hai tên được đồng của lão phu phỏng đã làm được việc gì.

Quyên Nhi nói:

- Tiểu nữ hy vọng Dược Sư nên bảo họ thôi đi để tiểu nữ khỏi gia hại đến Dược Sư.

Nàng ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Dược Sư thử nghĩ coi chúng ta đi về phương nào bây giờ?

Đàm Dược Sư hỏi lại:

- Cô nương bảo đi đâu?

Quyên Nhi đáp:

- Đến gặp gia gia tiểu nữ.

Đàm Dược Sư nói:

- Hay lắm! Trước tình trạng này chỉ còn cách đi gặp lão mới xong.

Quyên Nhi nói:

- Trong lòng tiểu nữ đã đầy mối bi phẫn. Tiểu nữ hy vọng Dược Sư đừng làm cho tiểu nữ phải nổi giận nữa. Có như thế thì tiểu nữ mới không ra tay làm cho Dược Sư phải thành người tàn phế.

Đàm Dược Sư gật đầu nói:

- Lão phu suốt đời chưa bị ai uy hiếp như thế này. Hỡi ơi! Người là một cô gái...

Quyên Nhi tức giận ngắt lời:

- Tiểu nữ không muốn Dược Sư nói vậy.

Đàm Dược Sư hỏi:

- Được rồi! Bao giờ chúng ta lên đường?

Quyên Nhi đáp:

- Không nên cấp bách. Khi nào đi, tiểu nữ sẽ bảo Được Sư.

Nàng lại điểm vào hai chỗ huyết đạo Đàm Được Sư rồi đi ra.

Đàm Được Sư khẽ buông tiếng thở dài, nhắm mắt lại không nói gì nữa.

Nguyên Đàm Được Sư võ công cao cường. Nếu không phải là thủ pháp đặc biệt điểm huyết lão, thì chỉ trong một thời gian là lão có thể vận khí để tự giải khai được huyết đạo. Nhưng Quyên Nhi đã đề phòng chuyện này nên lão không còn có cơ hội nào nữa.

Quyên Nhi ra ngoài khẽ hỏi Lý Hàn Thu:

- Thương thế Lý huynh ra sao?

Lý Hàn Thu đáp:

- Đã bớt nhiều rồi!

Quyên Nhi lại hỏi:

- Liệu có cử động được không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Không hề gì.

Quyên Nhi hỏi:

- Lý huynh có tin lời Đàm Được Sư không?

- ???...

Quyên Nhi đáp:

- Tiểu muội không quan tâm mấy, nhưng tin rằng lão không dám lừa gạt mình. Lão tự biết nếu lão lừa gạt tiểu muội thì sẽ bị trừng trị rất thảm khốc.

Lý Hàn Thu nói:

- Nếu chúng ta cùng đi thì có thể đề phòng được, không cho lão thi hành quỷ kế.

Quyên Nhi nói:

- Chỗ này tiểu muội không muốn ở nữa. Tiểu muội đi thu thập một ít quần áo rồi phóng hỏa đốt cả phòng ốc đi.

Lôi Phi hỏi:

- Cô nương cứ bỏ lại mà đi, hà tất phải đốt nhà?

Quyên Nhi đáp:

- Tiểu muội muốn cho Đàm Dục Sư thấy rõ chỗ quyết tâm của mình. Làm như vậy tiểu muội tưởng còn có thể khiến cho lòng lão núng mà không dám giở trò.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Còn vị Ký đại phu kia thì sao?

Quyên Nhi nói:

- Tiểu muội bảo Tiểu Nguyệt đi kiếm hai bác tiểu phu và cho họ ít tiền để họ đưa lão về là xong.

Lý Hàn Thu nói:

- Bây giờ chỉ có cách đó là gọn.

Quyên Nhi dùng tín hiệu để liên lạc gọi Tiểu Nguyệt về. Nàng dặn thị đi kiếm tiểu phu, còn nàng tự mình thu thập những thứ cần dùng, rồi giải khai huyết đạo ở hai chân cho Đàm Dục Sư, nhưng lại điểm bốn huyết đạo trên cánh tay. Nàng đưa lão ra khỏi nhà rồi phóng hỏa đốt hết cả phòng xá.

Đàm Dục Sư hỏi:

- Sao cô nương lại đốt nhà đi?

Quyên Nhi nói:

- Nếu tiểu nữ không tìm thấy gia gia thì xử trí Dục Sư xong rồi cũng không trở về chỗ này nữa. Bằng kiếm thấy gia gia thì rồi cũng tìm một nơi bí ẩn khác để cư trú.

Đàm Dục Sư ngấm ngấm thở phào một cái muốn nói lại thôi.

Bỗng thấy Quyên Nhi đảo mắt nhìn quanh một lượt rồi bảo Đàm Dục Sư:

- Dục Sư gọi hai tên dục đồng ra đi!

Nguyên Quyên Nhi phóng hỏa đốt nhà rồi nàng vẫn chưa thấy hai tên được đồng chạy ra.

Đàm Dược Sư cười ruồi hỏi:

- Bọn chúng tuy tuổi còn nhỏ, nhưng cũng khá trầm tĩnh phải không?

Hắn ngừng mặt lên huyết hai tiếng còi. Quả nhiên hai gã được đồng chừng mười lăm, mười sáu tuổi từ trong bụi cỏ cách đó vài chục trượng chạy tới.

Lúc chúng còn cách mọi người chừng hai trượng, Quyên Nhi lớn tiếng quát:

- Đứng lại!

Đàm Dược Sư đã bị kiềm chế, sống chết ở tay người dĩ nhiên hai gã được đồng không dám trái lời dừng bước lại ngay.

Quyên Nhi cười lạt nói:

- Đàm Dược Sư! Bọn chúng theo Dược Sư đã lâu, chắc chúng đã học được cách dùng thuốc của Dược Sư. Bây giờ cho gã đi cũng được, nhưng tiểu nữ cần phải đề phòng.

Đàm Dược Sư cười hỏi:

- Cô nương quả là người rất tinh tế. Cô định đề phòng bằng cách nào?

Quyên Nhi đáp:

- Tiểu nữ điểm vào huyết đạo trên vai chúng để chúng vẫn đi đứng được, nhưng không thể đột kích.

Đàm Dược Sư nói:

- Được lắm!

Quyên Nhi chú ý nhìn hai gã được đồng nói:

- Nếu các người còn có lòng phản kháng thì ta hãy giết Đàm Dược Sư trước.

Hai gã đồng tử đứng thõng tay nói:

- Xin cô nương động thủ đi!

Lôi Phi rảo bước đi tới nói:

- Để tại hạ ra tay cũng vậy.

Y vừa nói vừa co tay điểm vào huyết đạo hai cánh tay gã được đồng.

Giữa lúc ấy Tiểu Nguyệt hồi hã chạy về, nghiêng mình nhìn Quyên Nhi nói:

- Tiểu tỳ đã theo lời cô nương thu xếp đầu vào đây rồi.

Quyên Nhi nói:

- Vậy chúng ta đi thôi!

Nàng đưa mắt nhìn Đàm Dược Sư nói:

- Phiền Dược Sư dẫn đường cho!

Đàm Dược Sư quay lại ngó hai tên được đồng bảo chúng:

- Các người đi theo cho ngoan ngoãn, đừng có tự động làm việc gì. Nhất thiết đều phải theo lời chỉ giáo của Quyên cô nương.

Hai tên được đồng này theo hầu Đàm Dược Sư đã lâu ngày, chúng quen biết Quyên Nhi, vừa nghe chủ nói vậy liền nhìn nàng khẽ gật đầu thi lễ.

Quyên Nhi chỉ hắng giọng một tiếng chứ không nói gì.

Đàm Dược Sư quay lại ngó Quyên Nhi khẽ nói:

- Quyên cô nương! Trong mình lão phu bị điểm huyết mấy chỗ thành ảnh hưởng đến việc cử động rất nhiều. Cả việc đi đường cũng cảm thấy có điều bất tiện. Vậy xin cô nương để cho hai tên được đồng nâng đỡ lão phu được không?

Quyên Nhi hỏi lại:

- Phải chăng Dược Sư muốn cho chúng dùng thủ pháp ngấm ngấm giải khai huyết đạo cho Dược Sư?

Đàm Dược Sư đáp:

- Lão phu không nghĩ tới chuyện đó.

Lôi Phi khẽ bảo Quyên Nhi:

- Con người bị điểm huyết mấy chỗ quả có điều bất tiện cho sự hành động, nhất là chúng ta lại đi ở trên đường núi, thì lại khó bề hành động.

Quyên Nhi nói:

- Hai tên được đồng này đều được huấn luyện kỹ càng. Tuy chúng nhỏ tuổi mà võ công khá lắm đấy. Làm như vậy...

Lôi Phi ngắt lời:

- Tại hạ có một biện pháp chẳng hiểu cô nương có đồng ý chẳng?

Quyên Nhi hỏi lại:

- Biện pháp gì?

Lôi Phi đáp:

- Bảo hai tên được đồng này làm cái giá gỗ để khiêng Đàm Dược Sư đi.

Đàm Dược Sư ngồi trên giá gỗ trở đường.

Vượt qua mấy dãy trường sơn thì đến bên một chỗ hang sâu.

Quyên Nhi và Tiểu Nguyệt dọc đường tay không lúc nào dờn kiếm đi theo sau Đàm Dược Sư.

Gần đến hang núi, Đàm Dược Sư khẽ nói:

- Đến nơi rồi! Bây giờ đi vào hang núi.

Quyên Nhi cúi đầu nhìn xuống thì thấy hang sâu trăm trượng. Sườn núi đứng dựng. Dù người có khinh công tuyệt diệu đến đâu cũng không tài nào nhảy xuống vực thẳm được.

Nàng chau mày hỏi:

- Bây giờ làm sao mà xuống được?

Đàm Dược Sư đáp:

- Đi quanh sang sườn núi đối diện sẽ có đường tắt xuống đáy hang được.

Quyên Nhi cười lạt hỏi:

- Dược Sư giam cầm gia gia tiểu nữ vào trong hang thẳm này, nhất định hảo gia phải chịu nhiều nỗi thống khổ?

Đàm Dược Sư đáp:

- Lúc cô nương gặp lệnh tổ sẽ phán đoán cũng chưa muộn. Bây giờ nói ra hãy còn sớm quá.

Quyên Nhi nói:

- Chỉ lát nữa là chứng minh sự thực.

Đàm Dược Sư nói:

- Chúng ta hãy qua sườn núi bên kia!

Quả nhiên trên sườn núi đối diện có một con đường thoai thoải đi xuống hang núi, nhưng cỏ rậm mọc đầy che kín hết. Nếu không phải là người thuộc đường thì khó lòng tìm thấy được.

Mấy người theo thứ tự xuống hang sâu. Đáy hang toàn đá mọc tai mèo, cảnh tượng rất là hiểm trở.

Quyên Nhi nhìn Đàm Dược Sư cười lạt hỏi:

- Gia gia tiểu nữ ở trong đó ư?

Đàm Dược Sư đã dời khỏi giá cây, vừa rảo bước đi trước vừa đáp:

- Địa phương này lão phu cũng không thuộc hết. Nếu không được lệnh tổ chỉ dẫn thì khó lòng tìm được đến chốn này.

Quyên Nhi hỏi:

- Dược Sư nói vậy thì gia gia tiểu nữ đã nhờ Dược Sư đưa vào giam cầm ở trong này hay sao?

Đàm Dược Sư hỏi lại:

- Lão phu đã thừa nhận điều đó mà cô nương không tin phải chăng?

Quyên Nhi đáp:

- Chỉ lát nữa là có lời đáp phúc chính xác.

Đàm Dược Sư không nói gì, cất bước tiến vào.

Hang núi cực kỳ hiểm trở. Trừ những mũi đá mọc lởm chởm không còn thấy một gốc cây hay một ngọn cỏ nào cả.

Lôi Phi trong lòng rất lấy làm kỳ tự hỏi:

- Tại sao chỗ này cây cỏ không mọc được? Chắc là có nguyên nhân gì khác.

Đàm Dược Sư dừng chân, lão chuyển động mục quang nhìn ra bốn phía.

Quyên Nhi lạnh lùng hỏi:

- Được Đư ngó gì vậy?

Đàm Được Đư thủng thảng đáp:

- Lão phu coi xem lệnh tổ ở chỗ nào.

Quyên Nhi hỏi:

- Được Đư không biết chỗ ở của lão gia là nghĩa làm sao?

Đàm Được Đư đáp:

- Biết thì biết rồi! Nhưng chỗ này hiểm hóc lắm, vậy lúc hành động phải cẩn thận lắm mới được.

Lôi Phi hỏi:

- Sao? Trong hang còn có cơ quan ư?

Đàm Được Đư đáp:

- Có một thứ trận đồ rất kỳ dị, bên trong đặt chất kịch độc nếu không cẩn thận một chút là sa vào cạm bẫy ngay.

Lôi Phi hỏi:

- Có phải những phiến đá này là ở nơi khác đem đến đây?

Đàm Được Đư nói:

- Những mỏm đá này đều có ở hang núi từ lâu. Chỉ có việc di động đặt vào vị trí để bày thành kỳ trận mà thôi.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Kỳ trận đó có phải là kiệt tác của Được Đư không?

Đàm Được Đư đáp:

- Lão phu cũng đã nghĩ đến, nhưng đáng tiếc là mình không đủ nhẫn nại để làm xong vụ này.

Quyên Nhi hỏi:

- Vậy ai đã bày ra trận đó?

Đàm Dược Sư thấy Quyên Nhi vẫn còn có lòng úy kỵ. Lão sợ nàng lúc nổi lên cơn tức giận sẽ ra tay hại người. Lão liền đáp:

- Ai bày trận này lão phu không hiểu, hoặc giả lệnh tổ biết rõ cũng nên.

Quyên Nhi hỏi:

- Dược Sư có nhìn ra được đường lối trong trận này không?

Đàm Dược Sư nhìn Quyên Nhi trong lòng khiếp sợ. Lão đáp:

- Xin các vị đừng hỏi gì lão phu nữa, để lão phu tĩnh tâm suy nghĩ.

Quyên Nhi nói:

- Hay lắm! Tiểu nữ mong rằng Dược Sư tính toán lẹ lên.

Đàm Dược Sư cúi đầu xuống, miệng lẩm bẩm:

- Xin các vị theo sát bước chân của lão phu mà đi.

Rồi lão cất bước đi trước.

Quyên Nhi đi theo sát sau lưng Đàm Dược Sư.

Còn bọn Lý Hàn Thu, Lôi Phi và hai tên được đồng theo thứ tự mà đi sau cùng.

Bỗng thấy Đàm Dược Sư đứng trên một mỏm đá cao nhất rồi hết xoay tả lại quanh hữu, vòng đi vòng lại lâu tới nửa giờ rồi mới chui qua mỏm đá này đi tới một chỗ dốc núi.

Quyên Nhi chuyển động mục quang nhìn vách núi đứng dựng, không có chỗ nào khả nghi liền hỏi:

- Chẳng lẽ ở đây hay sao?

Đàm Dược Sư đáp:

- Gần đến rồi.

Rồi lão cất bước đi trước. Mọi người cất bước theo sau.

Đoàn người lại đi chừng hơn hai chục trượng thì đến trước một khối đá lớn mọc thẳng lên .

Đàm Dược Sư nói:

- Tới rồi đây!

Quyên Nhi thò đầu nhìn vào thì chỉ thấy sau tảng đá lớn đó quả nhiên có một cửa động thì trong lòng không khỏi hồi hộp:

- Gia gia tiểu nữ ở trong thạch động này chăng?

Đàm Dược Sư đáp:

- Phải rồi! Lão phu đã lưu lại một tên dược đồng để trông nom cho lão.

Đoạn hăn lớn tiếng gọi:

- Du huynh! Thương thế của Du huynh đã khỏi chưa? Mau ra đây để giải vây cho tiểu đệ.

Trước tình cảnh này, chân tướng lập tức được chứng minh. Đàm Dược Sư là lối như vậy cũng không phải là trá ngụy.

Quyên Nhi sửng sốt hỏi:

- Gia gia tiểu nữ dưỡng thương ở chốn này ư?

Đàm Dược Sư đáp:

- Đúng thế! Chút nữa lão xuất hiện, cô nương nghe lão thuyết minh nội vụ.

Bỗng thấy bóng người chuyển động. Một gã đồng tử mặc áo đen chừng 17,18 tuổi ở phía trong đi ra.

Đồng tử thấy Đàm Dược Sư vội nghiêng mình thi lễ, cất tiếng gọi:

- Sư phụ!

Đàm Dược Sư gật đầu hỏi:

- Du tiên bối thế nào?

Đồng tử áo đen đáp:

- Lão gia đang vận khí điều dưỡng.

Đàm Dược Sư nói:

- Hay lắm! Chúng ta hãy ngồi chờ ở ngoài này. Người đợi lão tiên bối tỉnh lại rồi sẽ nói cho lão gia biết là có ta cùng Du cô nương đến bái phỏng.

Đồng tử áo đen dạ một tiếng rồi trở gót đi vào.

Đàm Dược Sư nhìn Quyên Nhi hỏi:

- Quyên cô nương! Bây giờ cô nương đã yên lòng chưa?

Quyên Nhi đáp:

- Lần trước bị đau, lần sau phải rái. Trước khi tiểu nữ chưa được gặp mặt gia gia, tiểu nữ vẫn chưa thể tin chắc...

Nàng ngừng lại một chút, rồi tiếp:

- Khi gặp gia gia rồi, nếu vẫn bối quả có lắm sẽ xin dập đầu bái tạ.

Đàm Dược Sư nhăn nhó cười nói:

- Suốt đời lão phu chưa bị ai kiềm chế khuất nhục. Không ngờ này đã tuổi ngoại sáu mươi còn phải nếm mùi vị này.

Quyên Nhi cười ruồi không trả lời.

Nàng biết Đàm Dược Sư là tay cơ trí hơn đời. Trước khi chưa thấy gia gia, nàng chẳng thể nào tin lời Đàm Dược Sư được.

Mọi người đợi chừng nửa giờ mới nghe có tiếng bước chân vọng ra.

Quyên Nhi thấy trong lòng cực kỳ hồi hộp. Nàng chú ý nhìn vào thì thấy một lão già cao lớn ở trong thạch động từ từ đi ra.

Lão này mặc một bộ áo xanh. Một chòm râu bạc trắng như tuyết chùng xuống trước ngực.

Quyên Nhi vội cất tiếng gọi:

- Gia gia!

Rồi nàng nhảy vọt vào lòng lão già.

Lão già cười khanh khách, đưa tay ra ôm lấy Quyên Nhi nói:

- Hài tử! Đừng nhõng nhẽo nữa. Có việc gì cứ từ từ mà nói.

Tuy miệng lão nói vậy mà hai dòng nhiệt lệ không khỏi tuôn rơi.

Đàm Dược Sư lớn tiếng nói:

- Du huynh! Mau mau bảo Quyên Nhi giải khai huyết đạo cho tiểu đệ.

Lão già kia chính là Nam Thiên Nhất Công Du Bạch Phong.

Du Bạch Phong nhìn Đàm Dược Sư rồi cười nói:

- Hiền đệ! Tiểu huynh làm cho hiền đệ phải trải qua bao nhiêu cơn đau khổ nhọc nhằn.

Lão đưa mắt nhìn Quyên Nhi nói tiếp:

- Hài tử! Người mau mau giải khai huyết đạo cho nhị gia đi!

Quyên Nhi quay lại đến bên Đàm Dược Sư vỗ tay vào huyết đạo lão rồi loanh quanh quỳ xuống nói:

- Đàm nhị gia! Quyên Nhi xin khấu đầu tại tội lão gia.

Đàm Dược Sư không thò tay ra đỡ Quyên Nhi dậy.

Lão để nàng khấu đầu rồi mới nói:

- Người bất tất phải đa lễ! Từ đây trở đi, bất luận người làm việc gì cũng phải nghĩ kỹ rồi hãy làm.

Quyên Nhi cất giọng dịu dàng đáp:

- Đàm nhị gia bất tất phải sinh lòng tức giận. Tiểu nữ biết tội rồi.

Du Bạch Phong đưa mắt nhìn Lôi Phi và Lý Hàn Thu, ngập ngừng hỏi:

- Hai vị này là...

Lôi Phi chấp tay ngắt lời:

- Tại hạ là Lôi Phi.

Lý Hàn Thu cũng nghiêng mình thi lễ đáp:

- Văn bối là Lý Hàn Thu.

Du Bạch Phong lăm bắm gật đầu. Lão lại nhìn Lôi Phi nói:

- Các hạ có phải là người trên chốn giang hồ đều xưng tụng là Thần Thâu đó chăng?

Lôi Phi đáp:

- Chính là văn bối. Tước hiệu này nghe rất là bất nhã, khiến cho lão tiền bối phải bật cười.

Du Bạch Phong nói:

- Trước khi lão phu vào trong hang này đã từng được nghe tiếng lớn của các hạ.

Lão đảo mắt nhìn Lý Hàn Thu nói:

- Các hạ còn nhỏ tuổi, khi lão phu vào ẩn nơi đây chắc các hạ chưa đi vào chốn giang hồ.

Lý Hàn Thu đáp:

- Đúng thế! Từ lúc vân bối ra đời đến nay bất quá chưa đầy một năm.

Quyên Nhi nói:

- Gia gia ơi! Vụ này là thế nào đây? Thật khiến cho hài nhi sinh dạ hồ nghi không sao hiểu được.

Du Bạch Phong tủm tủm cười đáp:

- Chúng ta hãy vào trong động rồi sẽ nói rõ nội tình.

Lão đảo mắt nhìn Lôi Phi cùng Lý Hàn Thu nói:

- Mời hai vị vào cả trong này.

Lôi Phi đối với Du Bạch Phong dường như trong lòng nảy ra một mối sùng kính khôn lường, y nghiêng mình đáp:

- Tại hạ không dám, xin lão tiên bối...

Du Bạch Phong ngắt lời:

- Được rồi! Lão phu xin dẫn đường cho các vị.

Đoạn lão rảo bước đi trước, tiến vào trong động. Quyên Nhi đi theo Du Bạch Phong.

Còn Lôi Phi, Lý Hàn Thu, Đàm Dược Sư và hai tên được đồng theo thứ tự tiến vào.

Tòa sơn động này rộng không đầy bốn thước. Nhưng bề sâu có đến hai trượng, càng vào trong càng rộng lớn.